

rettelsen fandt Sted, var mange hundrede Mennesker fra Omegnen strømmede til af Nysgerrighed. De stod omkring Skafottet som en bred Mur, da det uhyggelige Optog nærmede sig: Først Politimesteren og Præsten, saa Bøddelen med hvide Handsker paa, saa Rakkerknægtene og tilsidst den bagbundne og barhovede Forbryder mellem to Sluttere. Efter Dødsdommens Oplæsning spurgte Politimesteren ham, om han havde noget Ønske, som endnu kunde opfyldes, og han bad da, om han maatte se sin Mor endnu en Gang. Den gamle Kone blev hentet og ført frem for Sønnen, og en Tid stod de stumme overfor hinanden. Men saa gik den bagbundne Mand tættere ind til sin Mor og bøjede sit kridhvide Ansigt ned imod hende. Det tog sig for Mængden ud, som om han vilde kysse hende; men i Stedet for bed han hendes Næse af. Og da han havde spyttet den blodige Klump fra sig, raabte han ned over hende: „Det er min Tak, Mor, fordi du ikke revsede mig, dengang jeg var et ondt Barn! Du er den skyldige!“ Derpaa knælede han ned for Præsten og bad om Velsignelsen.

Den Historie — fortsatte han — havde hans egen Mor engang fortalt ham, da han som Dreng havde forset sig og faaet en streng Straf. Den gjorde et mægtigt Indtryk paa hans Barnesind, og han havde siden ofte genfortalt den til Folk, der ikke kunde blive kloge paa, hvorfor Gud havde gjort Tilværelsen hernede saa bitterlig trang for sine Børn, da han dog i sin Almagt saa let havde kunnet befri os for meget af den sønderknugende Sorg og Jammer, som et Menneskeliv var fuldt af. Saadanne Folk,